νὰ παραδεχθοῦν ὡς ἀλήθειες ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπιθανότητες;

Γι' αὐτὸ ἄρχισα νὰ βάζω κατὰ μέρος τὴν ἰδέα μιᾶς ἐκμυστηρεύσεως καὶ ν' ἀπασχοληθῶ μὲ κάτι ἄλλο ποὺ μ'ἐνδιέφερε πάρα πολύ. Ὅλες οἱ θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις μου διασκορπίστηκαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μίαν ἐλπίδα, ἡ ὁποία σὲ λίγο ἔγινε βεβαιότης. Κύντεψα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου, ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ τόσες μάταιες προσπάθειες, ἡ ἐπιστήμη ὅρχισε νὰ νικᾷ τὴν ἀρρώστεια μου καὶ στὸ τέλος ξαναβρῆκα τὸ φῶς μου!

Ἡ θεραπεία μου εἶταν ζήτημα φροντίδων καὶ χρόνου. Μοῦ ἔκαναν πρῶτα ἐγχείρηση στὸ ἕνα μάτι, καί, ὅταν αὐτὴ ἐπέτυχε, μοῦ ἐγχείρησαν καὶ τὸ ἄλλο. Πολλοὶ μῆνες ἐπέρασαν ὡς ποὺ νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀντικρύσω τὸ φῶς! Μοῦ τὸ ἔδιναν μὲ προφυλάξεις.

Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν, ὅταν κάθε κίνδυνος φλογώσεως ἐπέρασε, παρατήρησα ὅτι μὲ τὴ βοήθεια δυνατῶν γυαλιῶν μποροῦσα νὸ διακρίνω ὅτι μοῦ εἶταν ἀναγκαῖο.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία μοῦ ἀφαίρεσαν τὸν ἐπίδεσμο τῶν ματιῶν μου! Πόση μεγάλη εἶταν ἡ χαρὰ ποὺ ἔνοιωσα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σκοτάδι μου ποὺ μ' ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ αἰώνιο, κι' ἀντικρύζοντας τὸν ἥλιο καὶ τἄστρα, τὰ σύννεφα ποὺ τὰ κυνηγοῦσε ὁ ἄνεμος σ' ἕνα γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὸ δέντρα, γεμάτα πράσινα φύλλα, νὰ ρίχνουν τὸν ἴσκιο τους στὴ γῆ. Τὸ μόνο δυσάρεστο ἀπ' ὅλα εἶταν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀποτύφλωσή μου, ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ φοράω γυαλιά, τὰ ὁποῖα καθὼς μοῦ εἶπαν οἱ γιατροὶ συντελοῦσαν στὴ βελτίωση τῆς ὁράσεώς μου.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι σὸ διάστημα τῶν δύο χρόνων ποὺ βάστηξε ἡ θεραπεία μου, ξέχασα τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔκανα καμμιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριο ποὺ τὴν ἐσκέπαζε καὶ ὅτι εἶχα θάψει τὴν τρομερὴ αὐτή μου περιπέτεια μέσα στὴν πιὸ βαθειὰ σιωτή. Εἶχα κρατήσει σημείωση ὅλων τῶν λεπτομερειῶν γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσω αν μοῦ χρειαζόντουσαν. Ποτὲ ὅμως δὲ μ' ἄφησε ἡ ἀνάμνηση τοῦ θρηνώδους βογγητοῦ τῆς γυναίκας. Ἀκούω ἀκόμα στ' αὐτιά μου ἕνι μελωδικὸ καὶ γλυκὸ τραγοῦδι ποὺ μεταβάλλεται ἔξαφνα σὲ κραυγὴ ἀπογνώσεως. Αὐτὴ ἡ κραυγὴ βασάνιζε τὰ ὄνειρά μου. Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἀντιχοῦσε πάντοτε στ' αὐτιά μου.

III

Μιὰ συνάντησις σὲ ταξεῖδι

Ἡ ἄνοιξη! Τὶ ὡραία ποὺ εἶνε ἡ ἄνοιξη στὰ βόρεια τῆς Ἰταλίας! Ὁ φίλος μου Κένυον κ' ἐγὼ βρισκόμασε στὸ Τουρίνο πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν, ἀρκετὸ δηλαδὴ διάστημα γιὰ νὰ δοῦμε τ' ἀξιοθέατα αὐτῆς τῆς πόλεως. Εἴχαμε ἐπισκεφθεῖ τὸν καθεδρικὸ ναὸ καὶ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες, διάφορα παλάτια καθὼς καὶ τὰ προάστεια. Εἶνε δὲ ἀλήθεια πὼς θὰ εἴχαμε φύγει ἂν δὲ μᾶς κρατοῦσε ὁ θαυμάσιος καιρός.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ πλανιόμαστε στὴν τύχη κάποιο ἔνστικτο μᾶς ὡδήγησε πρὸς τὴν ὁδὸ τοῦ Σεμιναρίου. Διασχίζοντάς την, βρεθήκαμε γιὰ εἰκοστὴ φορὰ μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἐγὼ θαύμαζα τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς προσόψεώς της, ὅταν ἔξαφνα ὁ φίλος μου μοῦ ἀνάγγειλε ὅτι θὰ μπῇ μέσα.

— Καὶ ὁμολογῶ, ἐπρόσθεσε, πὼς δὲ μπαίνω γιὰ λόγους θρησκευτικούς. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσουν ἀπορροφημένος καὶ θαύμαζες τὰ διάφορα στολίδια, σοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ μάτια ἕν' ἀληθινὸ ἀριστούργημα, μιὰ ὄμορφη γυναῖκα ποὺ πέρασε μπρὸς στὰ μάτια σου.

— Καλά. Καταλαβαίνω καὶ σὲ συγχωρῶ.

— Εὐχαριστῶ. Θάρθῃς νὰ δῇς καὶ σύ;

— Μὰ τὰ ποῦρα μας;

— Τὰ πετᾶμε στοὺς ζητιάνους.

Ἤξερα ὅτι ὁ Κένυον εἶταν ἄνθρωπος ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ πετάξει ἕνα ἐξαίρετο ποῦρο τῆς Ἀβάνας χωρὶς αἰ ἰα καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀκολούθησα κάτ' ἀπ' τοὺς ψυχροὺς καὶ σκοτεινοὺς θόλους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχε λειτουργία. Μερικοὶ ὅμιλοι περιηγητῶν πλανιόντουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, θαυμάζοντας κάθε φορὰ ποὺ τοὺς ἔδειχναν μιὰ ὁμορφιὰ ἀρχιτεκτονικὴ ἢ ζωγραφικὴ τὴν ὁποία ὡστόσο δὲν καταλάβαιναν. Ὁ Κένυον ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του γιὰ νὰ βρῇ τὸ «ἀριστούργημά» του. Σ' ἕνα λεπτὸ τὸ εἶχε βρεῖ.

— Ἔλα, μοῦ εἶπε, ἄς κάτσουμε. Ἀπὸ δῶ θὰ δῇς τὸ προφίλ της.

Ἔκατσα πλάϊ του καὶ εἶδα σὲ λίγων βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς μιὰ γρηὰ Ἰταλίδα γυνατισμένη. Δίπλα της μιὰ νέα κόρη κάθοταν. Μοῦ φάνηκε πολὺ δύσκολο νὰ μαντέψω τὴν ἐθνικότητα τῆς τελευταίας. Τὰ μαῦρα φρύδια της, τὰ πυκνὰ βλέφαρά της, τὰ σκοτεινά της μάτια τὴν ἔδειχναν γιὰ Ἰταλίδα, μὰ ἡ ἀσπράδα της, τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά της, τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά της δὲ φανέρωναν καμμιὰ ἐθνικότητα. Θὰ τὴν ἔπαιρνα ἴσως γι' Ἀγγλίδα ἂν τὴ συναντοῦσα μόνη της. Εἶταν ἁπλᾶ ντυμένη καὶ ἀπὸ τὴ στάση της κατάλαβα ὅτι δὲν εἶταν μιὰ ξένη ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν ἐκκλησία ἀπὸ περιέργεια. Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ γρηὰ συντρόφισσά της τελείωσε τὶς προσευχές της, ἐκείνη στεκόταν ἀκίνητη. Ἡ γρηὰ φαινόταν γιὰ ὑπηρέτρια κι' ἀπὸ τὴ θέρμη μὲ τὴν ὁποία ἀπευθυνόταν πρὸς τὸ θεό, κατάλαβα ὅτι τοῦ ζητοῦσε πολλὰ πράγματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Π. Μ.

Μία ἀπὸ τὶς πλέον χαριτωμένες Μπάκ-φίς, ἡ ὁποία δὲν ἐμφανίζεται πολὺ σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ ἑπομένως ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ σπανίου καὶ ἀσυνείθιστου. Τὴν διακρίνει ἀνωτέρα μόρφωσις καὶ λίαν ἐπιμελημένη ἀνατροφὴ ποὺ προϋποθέτει οἰκογένεια ἀριστοκρατική. Τὸ ὄνομά της συμπαθητικὸ χρησιμεύει ὡς ἐξαγγελτικὸ μοτίβο στὴν χαριτωμένη ἐμφάνισί της, μελαγχροινή, νοστιμοτάτη φυσιογνωμία, μιὰ ἀντίθεις σπανία τὰ μπλὲ μάτια της. Σιλουέττα κομψοτάτη. Μιὰ ἐκ τῶν τελευταίων ἐκλεκτῶν δεξιώσεων ἦτο στὴν εὐχάριστη Κηφισσιώτικη ἔπαυλιν τῶν γονέων της. Ἡ ἐπὶ ἀρκετὸ ἔτη διαμονή της σὲ ἐξαιρετικὸ «Πανσιοννέ» τῆς Ἐλβετίας ἔχει εὐχάριστη ἐπίδρασιν στὴν μόρφωσίν της.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπερίγραπτη ἡ ἐπικρατήσασα ζωηρότης κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τῆς Ἀποκρηᾶς. Ἀδιάκοποι χορευτικαὶ ἑσπερίδες αἱ ὁποῖαι τελείωναν τὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ ἑσπερίδες ποὺ κατέληγαν στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

— Ὅλα τὰ ντάνσιγκ σὲ ἀπερίγραπτον πανδαιμόνιον, λουλούδια σερπαντῖνες, κομφεττί.

— Τὸ Ἀμπασσαντὲρ ἐκυκλώνετο ἀδιάκοπα ἀπὸ ὁμάδες μασκαράδων καὶ γκοσὺπ ἀλαλλάζοντες ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὰ ὁποῖα ἐννοοῦσαν νὰ εἰσβάλλουν, καὶ συχνὰ ἐμποδίζοντο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία πρὸς ἀποσόβησιν κοσμικῆς συρράξεως.

— Στὸ κομψότατον χορευτικὸν τεραϊν ἀσφυκτικὸς συνωστισμὸς χορευτῶν, καὶ ἀδιάκοποι λάμψεις ἀπὸ τὰ πολύχρωμα πετράδια τῶν χορευουσῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μάσκες ἐπληθύνοντο καὶ ἡ ζωηρότης ηὔξανεν. Μία συντροφιὰ ἀπὸ κυρίες μετεμφιεσμένες σὲ γάτες τυχγάνουν λίαν ἐνθουσιαστικῶν κρίσεων διὰ τῆς περίκομψες σιλουέττες των, αἱ ὁποῖαι γίνονται πλέον ἢ καταφανεῖς μὲ τὰ μαῦρα τζερζὲ κοστούμια ποὺ εἶνε περασμένα σὰν γάντι ἐπάνω τους. Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως, ἡ μία ἦτο γνωστοτάτη κυρία τῆς ὁποίας τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν καὶ «ἡ μάρκα ντεποζιτάτα» εἶνε ἡ κομψότης ἀρχικοῦ ἐπιθέτου Φ. Ἡ ἄλλη μία ὡραιοτάτη κυρία μὲ ἀρχικὸν ἐπίθετον Π.

— Τὸ ρεκὸρ τῆς πλέον πολυπληθοῦς καὶ πλέον ἐκλεκτῆς συναθροίσεως τὸ εἶχε τὸ Ρωσσικὸν Ρεστωράν. Τὶ κόσμος, τὶ εὐμορφιές, τὶ τουαλέττες, καὶ τὶ κέφι ἀπερίγραπτον γιὰ χορό.

— Ὅλαι αἱ ὡραῖαι αἴθουσαι ἔχουν κατακλυσθεῖ ἀπὸ τὸν γνωστότερον ἀθηναϊκὸν κόσμον.

— Ἕνα τραπέζι συμπεριλαμβάνει ἕνα πολυάριθμον γκροὺπ ἀπὸ γνωστότατες Ἀθηναῖες κυρίες, μεταξὺ αὐτῶν κ. Π. Σταθάτου—τύπος ἑλληνικῆς ὡραιότητος—μὲ φόρεμα ἁπλούσιατον ἀπὸ μουσελίνα μπλὲ ρουά, σὲ ἀριστοτεχνικὴ γραφή, κ. Α. Σταθάτου μὲ βιὲ-ρὸζ βελοῦδο, κ. Σ. Στάϊκου μὲ κατακόκκινες μουσσελίνες. Μία ἰδιόρρυθμος ἐιφάνισις ποὺ τὴν διακρίνει πολὺ σὶκ ἡ κ. Π. Βλαστοῦ μὲ τουαλέττα μαύρη καὶ χρυσῆ. Εὐχάριστη φυσιογνωμία τῆς κ. Λείας Βλαστοῦ μὲ κατάμαυρη τουαλέττα. Στὴν ἀνωτέρω ὁμάδα συμπεριλαμβάνεται ἐπίσης μία λίαν ἐκλεκτῆς καὶ αἰθερίας ὡραιότητος κυρία Σονιονέτ Παπάγου μὲ μαῦρο ἀριστοτεχνικὸ φόρεμα.

— Ἄλλη συντροφιὰ ἀποτελουμένη ἀπὸ δύο ντόμινα καὶ δύο κολομπῖνες. Σὲ λίγο ἀπαλάσσονται ἀπὸ τὶς μάσκες των, εἶνε ὁ κ. Κάρταλης καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κρόεν, πολὺ εὔμορφη ξανθή.

— Σὲ ἄλλο τραπέζι δύο κοστιμὲ θαυμάσια, κ. Στρατούλη ὡς Ἱσπανίδα μὲ λευκὸ τούλινο κρινολίνο, καί μποξᾶ πυρογραφημένο πρωτότυπο, καὶ ἡ δὶς Ἡσαΐα μὲ ρὸζ τουαλέττα καὶ καπέλλο μπερζέρ.

— Μερικαὶ ἐμφανίσεις ποὺ συντελοῦν στὴν εὐχαρίστησι τῶν ματιῶν, εἶνε ἡ κ. Μ. Δημητριάδη—ἐκ Κωνσταντινουπόλεως—μὲ τουαλέττα παριζιάνικη ἀπὸ λευκὸ κρὲπ-σατὲν σὲ γραμμὴ πολὺ νέα καὶ ὡς parure κοσμημάτων, περίφημες τουρκουάζ, περιδέραιον, σκουλαρίκια καὶ πόρπη στὸ κομψὸ φόρεμα ποὺ συγκρατοῦσεν. Μία ἰδιόρρυθμη ζώνη ἀπὸ λευκὸ σατὲν ποὺ κατέληγεν σὲ μακρυὲς ἄκρες, δὶς Μέρλιν μὲ ρὸζ μουσσελίνα «κλουτὲ» στρᾶς, ἕνα πρόσωπο δροσερὸ σὰν φρεσκοκομμένο τριντάφυλλο, κ. Ἀρβανιτίδη μὲ καλαίσθητο φόρεμα σὲ ἀπόχρωσιν παστέλ.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Μεταξᾶ κομψοτάτη μὲ ρὸζ κ. καὶ δὶς Μαλαμίδη, δὶς Ἀνδριτσάκη, δὶς Ζίννη, κ. καὶ κ. Στ. Πεσματζόγλου σὰν κούκλα μὲ ρόζ, συμπαθητικὸ φόρεμα κ. καὶ κ. Ι. Κυριακοῦ τουαλέττα χρυσῆ σὲ κοῦπ ποὺ ἐναρμονίζεται θαυμάσια στὴν ἐκφραστικὴ σιλουέττα της, κ. καὶ δὶς Παπαδοπούλου ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία, κ. καὶ δὶς Π. Λάμτρου ἕνα ἔμψυχον σὰξ μὲ φόρεμα ἀπὸ ταφτᾶ μπλὲ κοπενάγκ ἐν συνδυασμῷ ρόζ, κ. καὶ κ. Α. Λαδοπούλου ἁρμονικὴ σιλουέττα μὲ μαύρη ζωρζέτ καὶ πελώρια λουλούδια ἄσπρο καὶ μαῦρο ἐπίσης ἀπὸ ζωρζέτ, κ. Π. Μπόταση πολὺ θελκτικὴ μὲ λευκὸ περλέ, δὶς Ράλλη χαριτωμένη ντιρεκτουάρ, δὶς Λίτσα κομψοτάτη τουαλέττα ἀρζάν, κ. καὶ κ. Μιχαλακοπούλου τουαλέττα λευκή, κ. ἄ.

Ἡ Μονταὶν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιεχομένων της εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: «Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία», «Μιὰ δολοφονία» διήγημα τοῦ Ντορότσεβιτς, «Ὁ τρομερὸς δημόσιος κατήγορος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως Φουκιὲ Τενβίλ», «Ἡ φωνὴ τοῦ παρελθόντος» γαλλικὸ διήγημα, «Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος», «Δύο Γεροντάκια» διήγημα τοῦ Μπιραμπώ, «Ἡ μάχη τῆς Ραβέννας», «Ἡ Διαθήκη» τοῦ Ντ''Εσπαρμπές, «Ἠκρυφὴ ἀγάπη».